

Mám zájem:

- ☐ o více informací o KSM
- ☐ o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovné solidárně posílám.....KČ)
- ☐ být distributorem kusů MLADÉ PRAVDY
- ☐ o pravidelné informování o aktivitách KSM
- ☐ e-mailem ☐ SMS
- ☐ pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- ☐ o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- ☐ přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

Věk: _____

Mobil: +420 / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM

pridej se!

KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE

(člen Světové federace demokratické mládeže)

Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1
Ústřední kancelář : II. patro, dveře č. 99

Tel: 222897443, 222897469,

Mobil: 721985447 Fax: 222897442

ksm@ksm.cz http://www.ksm.cz

MLADÁ PRAVDA

Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v listopadu 2008

Šéfredaktor: Milan Krajča

Redakční rada: Ludvík Šulda, Zdeněk Štefek,
David Pazdera, Milan Krajča

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů

MLADÁ PRAVDA

LISTOPAD 2008
ČÍSLO 8
ROČNÍK 14

ČASOPIS KOMUNISTICKÉ MLÁDEŽE

Řešení ekonomických krizí kapitalismu:
SOCIALISMUS!

Stránky o Vítězném únoru

U příležitosti 60. výročí vítězství československého pracujícího lidu jsme připravili nové internetové stránky, které naleznete na adrese

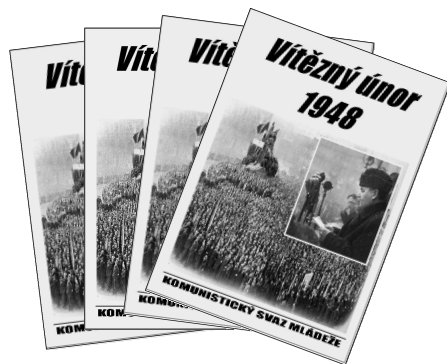
www.unor1948.ic.cz

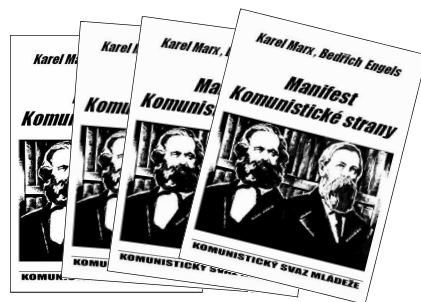
Na stránkách naleznete obsáhlou galerii autentických snímků, články a další materiály o událostech února 1948.

Nové publikace KSM

Nejnovější publikace z dílny KSM se věnuje 60. výročí Vítězného února. Mapuje kořeny, průběh a důsledky vítězství lidu nad reakcí.

Komunistický svaz mládeže dále vydal nové vydání základního díla komunistického hnutí – Manifestu Komunistické strany.

Při příležitosti 90. výročí Velké říjnové socialistické revoluce vydává KSM brožurku, která tuto historicky významnou událost připomíná.

poloviny trestu mohla požádat o podmíněně propuštění, což učinila a 1. 10. 1956 byla propuštěna.

Na počátku roku 1957 navštívila Švermová na Pražském hradě prezidenta A. Zápotockého. Zápotocký s ní hovořil o tom, že je velmi omezován ve své činnosti, ale že i přes své námitky proti některým politickým procesům a přílišnému urychlování kolektivizace nechce vystupovat proti linii strany, aby nerozbíjel její jednotu. Politickou linii strany určovalo předsednictvo v čele s prvním tajemníkem A. Novotným.

Po propuštění z vězení pracovala Švermová jako překladatelka z ruštiny a němčiny, navíc dostávala vdovský důchod „po národním hrdinovi“. V roce 1963 napsala dopis XIII. sjezdu KSČ, ve kterém zaujímal v zásadě správné postoje, ale s natolik neuctivou rétorikou (obraty typu „stalinský dogmatismus“), že dopis zákonitě musel zůstat bez odpovědi.

Roku 1963 byla Marie Švermová stranicky a soudně rehabilitována. Bylo jí obnoveno členství ve straně, ale to jí bylo málo – kritizovala, že jí nebylo obnoveno členství v ÚV a ve volených funkcích. Kvůli tomu by ovšem z těchto funkcí museli být uvolněni soudruzi, kteří do nich byli zvoleni na další funkční období, nebo by se musel rozšířit počet funkcí onáňů! Tak si patrně představovala onen „demokratismus“, který prosazovala!

V lednu 1968, po zvolení A. Dubčka prvním tajemníkem KSČ, se M. Švermová stala iniciátorkou dopisu starých členů strany Dubčekovi. Podepsaní vyjádřili Dubčekovi svou podporu, ale i své politické požadavky, mezi kterými byl i požadavek oddělení stranických a státních funkcí. Zajímavé je, že Švermo-

vá brojila proti spojování těchto funkcí v socialistickém státě, ve kterém státní zřízení podporuje vedoucí úlohu strany a naopak vedoucí úloha strany podporuje státní zřízení, zatímco srůstání stranických a státních funkcí čelných politiků buržoazních států jí patrně nevadilo.

V krizových letech 1968 – 1969 přešla Marie Švermová definitivně na protisocialistické pozice. Stýkala se se členy Klubu K 231 a dalších kontrarevolučních organizací, v knize se opakovaně vyjadřuje o „sovětské okupaci“ a dává průchod dalším antisovětským výlevům. Byla v pracovním předsednictvu ilegálního „vysočanského sjezdu“, který intervenci vojsk Organizace Varšavské smlouvy odsoudil. V lednu 1969 napsala dopis členu předsednictva ÚV KSČ Gustávu Husákovi na obranu Smrkovského.

Jiřina Kopoldová komentuje tehdejší události slovy, že „... nám naštěstí ve světě fandili pokrokoví lidé a často do republiky přijížděli. A naši lidé se tehdy ještě nebáli přijímat je ve svých domovech.“ A za tímto komentářem následuje článek o návštěvě Billa Clintona u Švermových v roce 1970! Tedy Bill Clinton, pozdější prezident USA úspěšně provádějící imperialistickou válečnickou politiku této velmoci a otevřený antikomunist, byl podle Kopoldové „pokrokový člověk“!

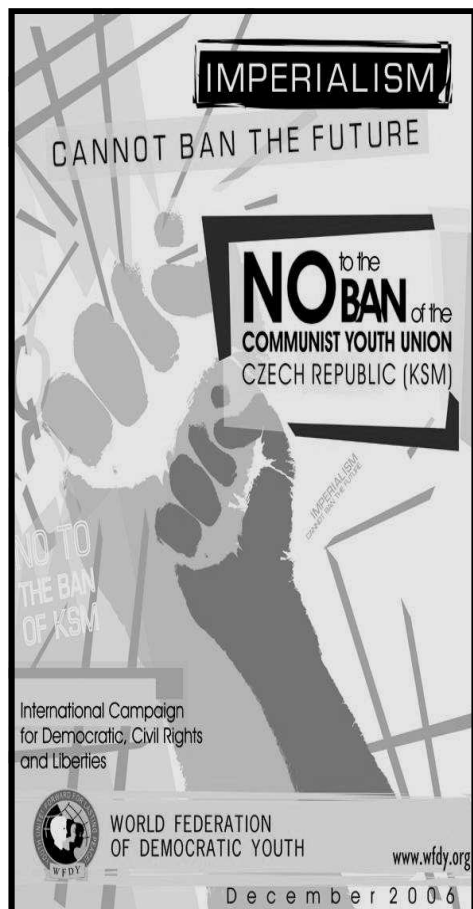
10. dubna 1970 byla Marie Švermová po zásluze vyloučena ze strany. V 70. a 80. letech podporovala různé kontrarevolucionáře a antisocialistické živly typu Uhla, Chramostové, Landovského, Kohouta, Třešňáka a Havla. (Spolu s Josefou Slánskou žádala prezidenta Husáka o jeho propuštění.) Stýkala se s Krieglem a Dubčkem, zkrachovalci „obrodného procesu“.

Švermová se neúčastnila voleb a v roce 1977 byla mezi 240 prvními signatáři Charty 77. Jiřina Kopoldová o této době píše, že „Marie Švermová totiž jako „pravcová oportunistka“ znovu upadla v nemilost.“ Proč je ten termín v uvozovkách?!

Ve druhé polovině 80. let byla M. Švermová zneklidněna tím, že čs. stranické vedení neusiluje dostatečně o „perestrojku“ a „glasnost“ (přestavbu a otevřenost), kterou renegát M. S. Gorbačov stále otevřeněji rozkládal Sovětský svaz i celé mezinárodní komunistické a dělnické hnutí. Švermová byla dokonce spoluautorkou dopisu Gorbačovovi, který se ale k adresátovi nedostal. V komentáři píše J. Kopoldová, že Švermová „živě sledovala události 89-90 v rozhlase a televizi.“ Nepíše, jaký na to měla názor. Ale jistě byla schopna plně tyto události vnímat, protože „17. ledna 1992 ještě v pohodě oslavila své 90. narozeniny.“

Marie Švermová zemřela 4. února 1992. Poslední věta komentáře v závěru knihy zní: „Bylo symbolické, že u rakve Marie Švermové ležely věnce ÚV KSČM a Charty 77.“ Ano, to bylo symbolické, stejně tak, jako je symbolické, že knihu Marie Švermové nyní vydala Futura s předmluvou M. Ransdorfa, aby jejím prostřednictvím šířila do stranického aparátu i veřejnosti ideologii „demokratického socialismu“ a „antistalinismu“, jejímž prostřednictvím je od prosince 1989 prováděna reformace komunistické strany jako masové strany a revolučního předvoje dělnické třídy a všech pracujících na sociálně demokratickou volební stranu, nástroj buržoazního politikaření.

Leopold Vejř

vyhlášen socialismus za vybudovaný za ČSR přejmenována na ČSSR) bylo v Československu evidováno ještě 60 tisíc živnostníků!

O únoru 1948 Marie Švermová píše: „Pokud vím, nešlo o žádný předem připravený scénář, ani o nějaké rady z Moskvy. (...) Pamatuji se, že když přijel v únorových dnech do Prahy Zorin, bývalý sovětský velvyslanec v ČSR a v té době už náměstek ministra zahraničí SSSR, byl Gottwald velmi rozezen. „Co tady chce? Teď bude kdekdo moci vykládat, že za vším stojí Moskva a Stalin, že se tady vše děje na jejich popud.““

Když došlo v roce 1950 k procesu s Miladou Horákovou, kterou Marie Švermová dobře znala, přiznává autorka, že věřila ve vinu obžalované, i když trest považovala za krutý a nelidský. Veřejně proti němu ale nevystoupila. Později byla evidentně bezvýhradně přesvědčena o nevině Horákové, a z textu knihy není jasné, připouštěla-li si vůbec, že socialismus mohl mít nějaké skutečné nepřátele, proti kterým bylo třeba bojovat.

V témže roce došlo k zatčení tajemníka KV KSČ v Brně Otty Šlinga (obviněného z velezrady a vyzvědačství a v procesu s Rudolfem Slánským a spoléčníky v roce 1952 odsouzenému k trestu smrti), který si předtím na přelomu let 1949 a 1950 stěžoval, že StB používá protizákonné metody při vyšetřování. Pro jeho přátelství s Marií Švermovou se pozornost vyšetřovatelů obrátila na ni.

Jak je již z výše uvedeného patrné, obvinění Švermové z nepřátelství SSSR a Stalinovi, ze zpochybňování smysluplnosti existence i rozhodnutí Informbyra a z (českého) buržoazního nacionalismu, jakož i obvinění ze „stálé kritiky“, měla svůj reál-

ný základ. V rámci dobové hysterie, která byla přirozeným důsledkem zostřené třídního boje (fakticky nutností postavení „rudého teroru“ proti bílému teroru, i když to tak nebylo prezentováno), byla tato obvinění značně zveličena a přerostla až do obvinění „z přípravy spiknutí za účelem odstranění věrných činitelů Gottwaldova vedení, z přípravy zákeřného zavraždění Klementa Gottwalda a provedení násilného státního převratu za účelem převedení Československa, po vzoru Titovy Jugoslávie, do tábora imperialismu.“ Marie Švermová měla stát podle těchto konstrukcí v čele spiknutí, jehož organizaci měl zajišťovat Šling, jehož záškodnickou činnost ona znala a kryla.

Od 29. ledna do 21. února 1951 byla Švermová držena v izolaci ve vile u Staré Boleslavi, 21. února jí byla na zasedání ÚV KSČ přednesena Václavem Kopeckým zpráva vyšetřovací komise. O velmi nenávistném postoji Václava Kopeckého vůči Švermové svědčí např. jeho kniha „30 let KSČ“ z r. 1951. Je ovšem třeba vidět, že V. Kopecký vždy obhajoval aktuální politiku strany, ať byla jakákoli, a své konstrukce pružně měnil. Např. ve zmíněné knize ještě oslavuje „soudruha Gottwalda a soudruha Slánského“, aby ze Slánského zanedlouho udělal největšího nepřítele strany a lidu místo Švermové. V knize „ČSR a KSČ“ z r. 1960 se Kopecký o Švermové, která již v té době byla propuštěna na svobodu, takticky nezmiňuje...

Dle komentáře Jiřiny Kopoldové pramenil tak vyhrcovaný vztah Kopeckého vůči Švermové i z toho, že v r. 1945 po smrti Švermy jí Kopecký „vyjádřil svou sympatii a nabídl svou ochranu“, což ona „odmítla a obrátila v žert“.

Po vyslechnutí obvinění na zasedání ÚV se Marie Švermová cítila vinna jen svým vztahem ke Šlingovi, ostatní obvinění odmítla. Nikdo se tehdy Švermové nezastal. Švermová byla vyloučena ze strany a odvezena do ruzyňské věznice. (Pro pořádek podotýkám, že se žádným mučením, které je nám dnes prezentováno jako základní rys socialistického vězeňství, se nesetkala.)

V roce 1952 Švermová svědčila v procesu proti Slánskému. Píše, že výpověď dostala předem napsanou a musela se ji naučit. Každopádně, pokud tomu tak bylo, učinila tak. O rok později se Švermová dozvěděla o smrti Stalina a Gottwalda. Píše: „Smrt Stalina se mě příliš nedotkla. S ním jsem se v podstatě už vnitřně vypořádala sama během války ve Svazu. (...) Byly chvíle, kdy jsem ho začala nenávidět.“ Tím jen potvrzuje reálný základ obvinění vůči ní vznesených. V atmosféře po roce 1945 nenávidět Stalina znamenalo nenávidět komunistické hnutí.

26. – 28. ledna 1954 se konal neveřejný „tajemnický proces“ s Marií Švermovou a tajemníky KV KSČ Fuchsem, Lomským, Landou a Polákem. Marie Švermová v něm byla za velezradu odsouzena na doživotí s propadnutím majetku a ztrátou občanských práv. (Je neuvěřitelné, že od zatčení Švermové, ale i Husáka, uběhly do procesu s nimi tři roky!) Byla pak vězněna v Leopoldově, odkud napsala v letech 1954 – 1955 dva dopisy prezidentu Zápotockému. 6. června 1955 byla provedena za nepřítomnosti Švermové revize procesu s ní a nově jí byl vynešen trest „za spolčení k velezradě s dalšími pachateli“ na 10 let odnětí svobody. Po odpykání

PŘEČETLI JSME: KOMSOMOLCI AGITUJÍ DÁL

LIDOVÉ NOVINY

Letos v březnu soud definitivně rozpustil Komunistický svaz mládeže za to, že ve svém programu vyhrožoval „odstraněním soukromého vlastnictví výrobních prostředků“. Uplynulo půl roku a komsomolci přesto nerušeně fungují dál. A pořádně se číní: vydávají časopis Mladá pravda, na svých webových stránkách vášnivě obhajují Stalina, vzpomínají na hrobaře sovětské kultury Andreje Ždanova a zvou na akce svého sdružení.

Ministerstvo vnitra o aktivitách KSM ví, zákony mu ale prý nedovolují zasáhnout. Web komsomolu (www.ksm.cz) dokazuje, že svaz svou činnost ani zdaleka neukončil. Den co den se tu objevují nejprůběžnější ideologické texty. Například v článku Tajný projev N. S. Chruščova Josef Fikta obhajuje jednoho z nejhorších masových vrahů Stalina a spílá „revizionistovi“ Chruščovu, který v roce 1956 zločiny svého předchůdce odhalil. „Proletariát už nikdy nesmí dát příležitost nějakému Chruščovu. Musí se zanicením chránit ty vedoucí, kteří se osvědčili,“ píše Fikta.

Komsomolci ale také horují proti americkému radaru a zvou

zájemce na různé akce – třeba na demonstraci „solidarity s pěti kubánskými hrdiny nespravedlivě vězněnými v USA“. Autoři ale na webu publikují sami za sebe a ani k demonstraci nevyzývají oficiálně KSM. Ministerstvo proto míní, že zákon o sdružování neporušují. „Lidé z bývalého KSM si dávají dobrý pozor, aby se nedostali do rozporu se zákonem. Pokud vystupují jen jako jednotlivci nebo neformální skupina, a ne jako občanské sdružení, nemůžeme nic dělat,“ řekl LN mluvčí ministerstva Vladimír Řepka.

Jestliže web sdružení lavíruje na hraně zákona, autoři Mladé pravdy – časopisu KSM – již tak pozorní nejsou. Srpnové číslo Mladé pravdy, jejímž šéfredaktorem je poslední předseda komsomolu Milan Krajča, hned na obálce oznamuje, že jde o časopis KSM. Časopis také zájemcům nabízí „zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM“ či vstup do komsomolu.

Ani tady ovšem komsomolci výslovně neuvádějí, že by šlo o občanské sdružení KSM, a zá-

kon proto asi neporušují. „Podle zákona o sdružování občanů mají občané právo se sdružovat a nepotřebují k tomu povolení státního orgánu,“ říká Řepka.

Ministerstvo přesto připouští, že aktivity komsomolců prošetří. „Na základě informací LN prověříme, zda je současná činnost bývalého sdružení KSM v souladu s rozhodnutím soudu a se zákonem o sdružování,“ slíbil Řepka. Ministr vnitra Ivan Langer připouští, že zákon je v některých situacích bezzubý. Bere to ale jako daň za demokracii a o změnách neuvažuje.

„Zákon nemůže postihnout všechny formy lidského chování a vy víte, že máme také například problém postihnout Dělnickou stranu. Ta se sice oficiálně tváří, že je v pořádku, ale přitom víme, že její jednotliví členové se pohybují za hranou zákona. Přiznám se, že si neumím představit právní formu řešení tohoto problému,“ tvrdí Langer. Vnitro rozpustilo komsomol v říjnu 2006.

Lidové noviny

Komsomolci agituji dál

Soudem zrušený Komunistický svaz mládeže pokračuje: obhajuje Stalina, zve na akce

VÁCLAV DŘEHAL

PRAHA Letos v březnu soud definitivně rozpustil Komunistický svaz mládeže za to, že ve svém programu vyhrožoval „odstraněním soukromého vlastnictví výrobních prostředků“.

Uplynulo půl roku, a komsomolci přesto nerušeně fungují dál. A pořádně se číní: vydávají časopis Mladá pravda, na svých webo-

vi, zákony mu ale prý nedovolují zasáhnout.

Web komsomolu (www.ksm.cz) dokazuje, že svaz svou činnost ani zdaleka neukončil. Den co den se tu objevují nejprůběžnější ideologické texty. Například v článku Tajný projev N. S. Chruščova Josef Fikta obhajuje jednoho z nejhorších masových vrahů Stali-

ni, kteří se osvědčili,“ píše Fikta.

Komsomolci ale také horují proti americkému radaru a zvou zájemce na různé akce – třeba na demon-

„Proletariát už nikdy nesmí dát příležitost nějakému Chruščovu.“

straci „solidarity s pěti kubánskými hrdiny nespravedlivě vězněnými v USA“. Autoři ale na webu publikují sami za sebe a ani k demonstraci nevyzývají oficiálně

Jestliže web sdružení lavíruje na hraně zákona, autoři Mladé pravdy – časopisu KSM – již tak pozorní nejsou. Srpnové číslo Mladé pravdy, jejímž šéfredaktorem je poslední předseda komsomolu Milan Krajča, hned na obálce oznamuje,

DEMONSTRACE ZA MIAMI 5

Svobodu pěti hrdinům! At-lantský tribunál prostě kriminál, nevinné vězňi dál! Kdy skončí ten seriál? Slepá spravedlnost USA byla unesena! Tyto a další transparenty nesli účastníci včerejší podvečerní demonstrace (pátek 12. září 2008), kterou zorganizovala Společnost česko-kubánského přátelství a Pražská rada KSČM před Velvyslanectvím USA v Praze. Akce, které se zúčastnily desítky českých a kubánských občanů, zahájila třetí světové dny solidarity s pěti kubánskými vlastenci, kteří jsou ve Spojených státech vězněni již deset let. Pět kubánských občanů - Gerardo Hernández, René González, Ramón Labañino, Antonio Guerrero a Fernando González - jsou vězněni v důsledku podjatého procesu konaného v Miami. Byly jim vyměřeny mnohaleté tresty - celkem čtyři doživotí plus 77 let. Pětice pomáhala monitorovat teroristické plány ultrapravicových kubánských skupin organizovaných proti Kubě z americké Floridy.

Demonstraci moderoval Ladislav Stránský, předseda Společnosti česko-kubánského

přátelství. Marta Semelová, předsedkyně Pražské rady KSČM, zdůraznila, že kubánští hrdinové, kteří pomáhali monitorovat teroristické plány proti Kubě, zorganizované z Floridy, nejsou sami. Na celém světě mají přátele, kteří v těchto dnech demonstrují za jejich osvobození stejně jako my tady v Praze před velvyslanectvím USA. Odmítáme zastrahování a pošlapávání lidských práv ze strany USA! Odmítáme války, které po světě šíří americký prezident George Bush! Odmítáme americký radar v českých Brdech! Vláda ČR, která ho chce na našem území umístit, je vláda vlastizrádců a měla by podat demisi.

Marta Semelová poté pozvala přítomné, aby se zúčastnili Slavnosti Haló novin 20. září, kterou navštíví delegace z Kuby, v níž bude i manželka jednoho z vězňů - Elizabeth Palmeiro.

Projev nepřítomného básníka Karla Sýse, předsedy Výboru na obranu kubánských vlastenců, přečetl poslanec Václav Exner. Každý má právo na svobodu, ale každý má také právo svobodu hájit. Svobodu vlastní i svobodu svých blízkých. Pět

kubánských vlastenců odešlo z vlasti do nepřátelské Floridy, do laboratoře nesvobody, aby včas odhalili cíl a směr útoku proti svobodě své vlasti. Orlando Garcia, jeden z Kubánců žijících v České republice, velmi emotivně apeloval na osvobození vězněných kubánských vlastenců pozorovali okny ambasády USA.

Člen Výkonného výboru Světové rady míru (dále předseda KSM) Milan Krajča mimo jiné řekl, že Světová rada míru znovu deklaruje svůj obdiv k příkladu, který dává pětice kubánských hrdinů, nespravedlivě uvězněných ve Spojených státech amerických za svůj boj proti terorismu.

Ladislav Stránský v závěru řekl, že pro pokrokový svět jsou věznění Kubánci národními hrdiny. Zdůraznil, že právo a pravda jsou na jejich straně. Patří jim obdiv a úcta!

Shromáždění, které sledovalo asi 30 uniformovaných příslušníků Policie ČR a několik tajných policistů, bylo zakončeno skandováním: Cuba sí, Yankee no!

Podle Haló novin

ký svaz mládeže. Do sporu s většinou vedoucích komunistických představitelů se ovšem dostala i v této otázce - podporovala totiž činnost komunistů v Junákově místo jeho odsuzování. Pracovala také ve Slovanském výboru. Spoluorganizovala úspěšnou kampaň za dosažení počtu jednoho milionu členů strany. Při VIII. sjezdu v březnu 1946 měla KSČ 1 081 544 členů. Volby do Ústavodárného národního shromáždění (ÚNS) v květnu 1946 vyhrála KSČ se 38% hlasů. M. Švermová se stala poslankyní ÚNS za Mladoboleslavský kraj.

Zásadními otázkami, ve kterých se Marie Švermová před únorem 1948 a ještě více po něm rozcházela s linií strany a které měly pak zásadní význam pro její politický pád, byla existence a činnost Informbyra, podpora živnostníků a Marshalův plán. Švermová nesouhlasila se založením Informačního byra komunistických a dělnických stran (Informbyra) v roce 1947 a svůj nesouhlas tlumočila zástupci VKS(b) Guljaevovi. Rezoluce Informbyra považovala za chybné: „Stalinské zásady (...) vyplývaly z chybné teze o zosťovení třídního boje v období přechodu k socialismu.“ „Se svými pochybnostmi o nově importované tezi z Moskvy jsem se netajila.“

Jenže: tezi o zosťovení třídního boje v průběhu budování socialismu přednesl J. V. Stalin už v roce 1929, o dvacet let dříve, než vznikla M. Švermovou kritizovaná rezoluce Informbyra. (A Stalin i v této tezi vycházel z Lenina, např. z jeho Velké iniciativy.) Krom toho tato teze nebyla za existence světové socialistické soustavy nikdy zcela odmítnuta. Ne nadarmo je ve spisech J. V. Stalina (např. Otázky leninismu, Svoboda, Praha 1950, str. 231 - 232)

podtrženo, že se třídní boj zosťovuje „v nynějším stadiu vývoje, za nynějších podmínek“. Později byla tato teze nahrazena tezí, že „obecná tendence rozvoje třídního boje v podmínkách úspěšné výstavby socialismu upevňuje pozice socialistických sil, oslabuje odpor zbytků nepřátelských tříd“, ale s důležitým dodatkem, že „v souvislosti s určitými změnami vnitřní i zahraniční situace se může třídní boj v jednotlivých obdobích zosťovit.“ (Např. Slovník vědeckého komunismu, Svoboda, Praha 1978.) Proto bylo paušální odmítání zosťování třídního boje v podání M. Švermové v socialistické společnosti nepřipustné i po XX. sjezdu KSSS.

Marie Švermová měla výhrady vůči postojům Informbyra ke Komunistické straně Jugoslávie. Dle jejího svědectví stálo na počátku roztržky mezi SSSR a Jugoslávií odvolání sovětských poradců z Jugoslávie, o které požádal předseda KSJ Josif Broz Tito. „To jsme však ještě nevěděli, že kritika KSJ je de facto prvním poválečným zásahem do samostatné politiky komunistických stran, který v brzké době postihne i naši stranu i její koncepci československé specifické cesty.“

Švermová byla vůbec mimořádně aktivní zastánkyní tzv. „československé cesty k socialismu“. Zároveň do této pozice staví i Klementa Gottwalda. Např. svůj názor na odřeknutí Marshalova plánu přímo nevjadřuje, ale píše: „Myslím, že to bylo Gottwaldovi osobně velmi nepříjemné.“ Stavěla se proti hromadné kolektivizaci a rozorávání mezí, místo toho (jak sama píše) propagovala družstevnictví v jeho prvorepublikové podobě (kde bylo ovšem jen jednou z forem vlastnictví v nerovné „konkurenci“ s kulaky a vel-

kostatkáři). Živnostníky podporovala i v době, kdy již v rámci socializace docházelo ke sjednocování živností do družstev a podniků ve všelidovém vlastnictví. Odvolávala se na poválečný program KSČ slibující živnostnickou podporu. I pokud připustíme, že kolektivizace byla v Československu přehnaně urychlována, je třeba brát ohled na to, že názory Švermové byly tehdy mezi komunisty v menšině a při budování socialismu bylo třeba udržovat jednotu strany a věcní kritici na to dopláceli, i když měli třeba někdy pravdu.

„Opustili jsme naši slibně začatou specifickou cestu k socialismu. Podvedli jsme desetitisíce lidí, kteří důvěřovali našim ujištěním o zásadách naší živnostenské politiky. Bylo to jedno z prvních porušená daného slova, které se později, žel, ještě nejednou opakovalo.“, píše Švermová, a dodává, že Gottwald to tak nechtěl, ale „zalekl se, aby nebyl obviněn jako Tito“. Těžko můžeme dnes soudit, co si myslel Klement Gottwald, ale ve veřejných vystoupeních jednoznačně podporoval kolektivizaci a pevně společenství se Sovětským svazem. Měli jsme snad pouze jedinou, komunistickou stranu? Měli jsme snad sověty...?

Že KSČ „zradila“ živnostníky? Byli snad fyzicky likvidováni, umírali snad hladu? Nikoli, mohli rozvíjet své schopnosti v socialistickém sektoru, zbavení strachu z konkurence a hospodářských krizí, strachu z nezaměstnanosti, při zajištění sociálního zabezpečení, které většina z nich poznala poprvé v životě! Mimo to, likvidace živnostní nebyla až tak rychlá a bezohledná, jak je dnes prezentováno: při sčítání lidí, domů a bytů v roce 1960 (kdy byl v Československu

napadení SSSR nacistickým Německem v červnu 1941 byli v říjnu téhož roku političtí emigranti z Moskvy evakuováni do Ufy, Jan Šverma však dostal po příjezdu pokyn k návratu do Moskvy. Marie Švermová zůstala v Ufě, kde působila v redakci rozhlasového vysílání pro Československo. Na jaře 1943 se vrátila do Moskvy, kde rovněž pracovala v rozhlase a kromě toho pomáhala ve vojenských lazaretech. Dcera Jiřina (Jurka) odešla z moskevské vysoké školy v létě 1943 z vlastního rozhodnutí na frontu. Ve válečných letech působili Jan a Marie Švermovi také ve Vseslovanském výboru v Moskvě.

V létě 1944 již Rudá armáda osvobozovala Podkarpatskou Rus. 26. listopadu 1944 byl na 1. sjezdu Národních výborů Podkarpatské Ukrajiny ohlasován návrh na připojení k SSSR. M. Švermová píše: „Prožívala jsem tehdy rozporné pocity. (...) Teprve dodatečně jsem si uvědomila, že to byla bezprostředně pro nás vlastně první lekce sovětské velmocenské politiky, která se pod vlivem vítězného nástupu Rudé armády v posledních měsících války začala postupně vytvářet a v pozdějších letech se stala jejím základním rysem.“ Tedy: vůli většiny lidu Zakarpatské Ukrajiny považovala Švermová za projev sovětské velmocenské politiky. Zastávala stanovisko českých prvorepublikových buržoazních politiků, jejichž mimořádně necitlivý vztah k ostatním národům Československa zákonitě směřoval k rozbití společného státu. Lid Zakarpatské Ukrajiny, píšící azbukou a hovořící rusky a ukrajinsky, měl kulturně mnohem blíže k Ukrajinské SSR a k SSSR vůbec než k Československu a prvorepublikové Československo postupovalo vůči

němu jako vyložený imperialistický agresor. Pokud Českoslováci zdejšímu lidu pomáhali, činili tak z vlastního rozhodnutí (komunista Ivan Olbracht apod.), státní politika však zajistila Zakarpatské Ukrajině především české policajty. Není divu, že postoj Švermové cizí leninskému řešení národnostní otázky (a v československém komunistickém hnutí menšinový) zavdal příčinu k jejím pozdějším obviněním z buržoazního nacionalismu!

Po vypuknutí Slovenského národního povstání byl Jan Šverma vyslán jako zástupce KSČ na Slovensko, kam letěl s Rudolfem Slánským. Přistáli zde 28. září 1944. 10. listopadu zemřel Jan Šverma oslabený nemocí na následky vyčerpání a podchlazení při přechodu Chabence na ústupu partyzánů do hor. Marie Švermová dle svých slov vždy odmítala podíl Slánského na vině Švermy. (Ostatně i při procesu se Slánským a společníky v roce 1952 byla Slánskému vyčítána jen morální vina za Švermovu smrt, jako nezajištění dostatečné péče. S nepodloženou konstrukcí o tom, že Slánský ukradl Švermovi boty, se nikdo „vyrukovat“ neodvážil...)

Marie Švermová se o smrti svého manžela dozvěděla až po svém návratu z 1. všeslovanského sjezdu v Sofii v únoru 1945. 31. března 1945 odjela z Moskvy do Košic a stanula v čele operativní skupiny, která pak při cestě osvobozeným územím do Prahy obnovovala stranické organizace. Švermová si často stěžovala u sovětských velitelů na chování vojáků, kteří někdy příliš bujaře oslavovali své vítězství nebo zabavovali „válečnou kořist“, ačkoli tato prokazatelně nebyla německým majetkem. I když stížnosti Šver-

mové byly oprávněné (a příslušníci Rudé armády dostávali na jejich základě tresty včetně nejvyššího), později jí patrně přitížily v obviněních z nenávistných postojů vůči SSSR.

Do Prahy dorazila Marie Švermová 12. května 1945. Při hodnocení Pražského povstání se zastávala Smrkovského, jímž vedená Česká národní rada tehdy uzavřela jediný separátní mír s Němci za celý průběh války a byla pak za to náležitě kritizována. Švermová argumentovala tím, že velitelé pražských povstalců zaprvé nevěděli o postupu Rudé armády, zadruhé využili nepřítelů jen ku prospěchu vlastní taktiky.

Marie Švermová se při obnově stranických struktur stala organizačním tajemníkem strany. Tajemníci byli dva - politickým tajemníkem byl Slánský. V listopadu 1945 proběhl v Mnichově Hradišti oficiální pohřeb Jana Švermy.

Po válce se stal aktuální otázkou odsun Němců z území ČSR. Švermová byla pro odsun jen aktivních fašistů (stejný názor prý před smrtí zastával i Šverma). K odsunu všech se vyjadřuje: „Jednali jsme spíše jako nacionalisté než jako marxisté.“ I v této otázce zůstala osamocena. Většina přeživšího německého obyvatelstva nacisty podporovala. Těžko rozhodovat, kdo z přesvědčení a kdo z donucení. Těch, kteří se postavili na odpor, mnoho nepřežilo. A i těch několik zbývajících německých antifašistů raději odešlo s ostatními Němci, než aby zůstali osamoceni v nově osídlovaném území.

Švermová pak pracovala v komisi žen a komisi mládeže KSČ a podporovala jednotnou mládežnickou organizaci – Čes-

KSM NA SLAVNOSTI HALÓ NOVIN

V sobotu 20. září se členové Komunistického svazu mládeže spolu s dalšími asi 2 500 občany zúčastnili šestnáctého ročníku Slavnosti Haló novin, který proběhl v Praze na Výstavišti (dříve Park kultury a oddechu Julia Fučíka). Slavnost byla kromě propagace zmíněného českého levicového deníku a politiky Komunistické strany Čech a Moravy ve znamení solidarity s kubánským lidem, na který doléhá po rozpadu světové socialistické soustavy zostřená imperialistická agrese a blokáda. Již před deseti lety byla uvězněna pětice kubánských hrdinů, kteří v USA odkrývali špiónážní a záškodnickou činnost namířenou proti Kubě.

S hlavním projevem vystoupil na tribuně předseda KSČM s. Vojtěch Filip. Hovořil o protilidovém politickém systému v ČR založeném na korupci, o tom, že KSČM plní svůj program a nezototožňuje se s ČSSD, ale hlavním soupeřem komunistů je pravice. Hovořil o likvidaci státní nezávislosti ČR jejím zapojením do Severoatlantické aliance a o

jejím zatažení do vojenských konfliktů vyprovokovaných USA. Vyjádřil potřebu suverénního a mírového rozvoje země.

Soudruh Karel Růžička, sekretář redakce Haló novin a aktivista iniciativy Ne základnám ocenil, že největší protiradárovou petici, kterou zorganizoval skandálně soudem rozpuštěný Komunistický svaz mládeže, podepsalo již 190 000 občanů. Petici samotné iniciativy pak 130 000 lidí. Vyjma dalších představitelů KSČM (z nichž někteří představovali zároveň Haló noviny) promluvila charge d'affaires Kubánské republiky Barbara Montalvo Álvarez a v diskusi v hale i další zástupci kubánského lidu.

Kolem tribuny rozestavili své

stánky zprostředkovatelé občerstvení, prodejci alkoholu, a mimo nich i levicové subjekty sympatizující s KSČM, např. Společnost česko-kubánského přátelství, německá Die Linke (Levice), nakladatelství Futura a nedaleko od vstupu do areálu také Komunistický svaz mládeže nepřehlédnutelný díky jediným (chtělo by se říci „posledním“) komunistickým symbolům na celé slavnosti – dvěma rudým praporům se srpem a kladivem, logem a názvem KSM, velkému rudému praporu a malým rudým praporům na rozích stánku. Stůl ve stánku byl plný propagačních materiálů, zejména různých čísel oblíbeného a vždy masově sháněného časopisu Mladá pravda. Trochu netradičně přibýly i plakáty žádající propuštění pěti kubánských hrdinů a růžové balonky s potiskem proti radarové základně.

Kolem stánku bylo stále plno, mnozí návštěvníci vyjadřovali Komunistickému svazu mládeže rozpuštěnému orgány buržoazní státní moci podporu a nabízeli svou pomoc. Paradoxní je, že proti umístění praporů s logem a názvem sdružení na stánku protestovali pouze čtyři lidé, a to – Jan Šinágl, militantní antikomunista, československý emigrant, zastánce imperialistické politiky USA a jejich radarové základny v ČR; Monika Hoření, tisková mluvčí KSČM; Pavel

Šafránek, šéfredaktor Haló novin a člen KSČM a Milan Špás, generální ředitel a. s. Futura (která mj. vydává Haló noviny), člen Výkonného výboru ÚV KSČM. Posledně zmíněný soudruh vyjadřoval nesouhlas s propagací KSM opakovanými výkřiky: „Neserte mě!“ a na argumentaci, že se osazenstvo stánku nedopouští ničeho nezákonného, protože nepropaguje rozpuštěné občanské sdružení, ale pouze neformální organizaci, a na vlajkách je pouze logo, nikoli znak rozpuštěného občanského sdružení popsany v jeho stanovách (což vše uznaly nedávno i Lidové noviny, o jejichž lidovosti lze s úspěchem pochybovat), odpovídal toliko opakovaným „Neserte mě!“ Žel, organizátoři z Pražské rady KSČM, která celou slavnost nejen organizovala, ale i platila (proč?), se zalekli spílání zmíněných představitelů strany a nařídili komsomolcům prapory s logem KSM sundat. Členové KSM pak prapory ohnuli tak, aby byl vidět jen srp a kladivo, nikoli nápis „KSM – Komunistický svaz mládeže“.

S tak otevřenými útoky významných představitelů KSČM a jejího deníku se Komunistický svaz mládeže ještě nesetkal. Dokazují jen další posun strany k sociálně demokratickému reformismu a pohrdání vlastními mladými sympatizanty, přesvědčenými komunisty, kteří se pod tíhou takovýchto útoků často obracejí zády nejen ke komunistické straně, ale i k celému hnutí. Jak je možné, že strana, která má tak vysoký průměrný věk členské základny a tak nízké zastoupení mladých ve vlastních strukturách, novou generaci komunistů takto odrazuje? Jak je možné, že se k vlastní mládeži staví tak, jako by na jejích akcích nebyla vítána, nebo byla vítána jen za podmínky, že se

bude zřikat symboliky a základních programových požadavků komunistického hnutí? Tyto nenávistné postoje byly usnadněny opakovaným vyjádřením předsedy KSČM V. Filipa, že „KSM není naší organizací, je to samostatné občanské sdružení. My máme mladé komunisty soustředěny kolem komise mládeže ústředního výboru, která má své členy téměř ve všech okresních organizacích.“ (např. pro Lidové noviny 17. 5. 2008). Toto tvrzení neznámá nic jiného, než že do KSM, navzdory opakovanému vyjadřování podpory ze strany ÚV KSČM, může každý člen strany beztestně kopat. V době, kdy je Komunistický svaz mládeže postižen rozpuštěním ze strany Ministerstva vnitra ČR, se od něj KSČM, místo aby vedla kampaň za obnovu jeho fungování, ústy svého předsedy distancuje! Cožpak představitelé tohoto pochybného kurzu v KSČM nechápou, že odřežou-li se takto od většiny mládeže, nemá strana žádnou perspektivu? Nevidí snad, že většina mladých členů strany, včetně členů tolik opěvovaných komisí mládeže, je současnými nebo bývalými členy KSM?

My Vás, soudruzi, podporujeme ve volbách, agituje se za celou stranu a tedy i za Vás a vystavujeme se tím nenávisti ze strany buržoazního státu a všech pravicových sil, vystavujeme se nebezpečí postihu na pracovištích a ve školách, a Vy, politici z povolání, nás za to napadáte v jednom šiku s nimi? Jak máme říkat občanům, že KSČM na rozdíl od jiných politických stran své sliby plní, když např. dokument VI. sjezdu strany z roku 2004 praví, že „Nejbližší organizovanou strukturou ke KSČM je Komunistický svaz mládeže (...) Jeho poslá-

ním je získávat mladé lidi pro uplatňování programu KSČM za aktivní součinnosti s KSM.“, a v roce 2005 na VII. sjezdu KSM Vojtěch Filip vyjádřil přání, aby myšlenky KSM nacházely stále větší odezvu mezi vrstevníky členů KSM a aby „lidé, kteří prošli KSM, tvořili novou krev KSČM“, a když dnes, aniž by došlo ke změně programové orientace KSM, tentýž Vojtěch Filip a další představitelé téže strany prohlašují, že „KSM není naší organizací“?

My nadále podporujeme Komunistickou stranu Čech a Moravy i přes negativní rysy, které se v její politice a jednání jejích představitelů stále otevřeněji projevují. Na zasedání Ústřední rady KSM jsme 12. 7. 2008 jsme přijali Výzvu členům a stoupencům KSM ke zvýšení aktivit v KSČM. Ale některým činitelům komunistické strany jako by komsomolská mládež překážela, jako by chtěli dosáhnout toho, že až odejde nejstarší a nejpochetnější generace členů strany, budou tvořit KSČM sami a nikdo jim nebude bránit v mocenském postupu!

Soudružky a soudruzi, nedopusťme, aby naše strana zůstala bez mladé generace, a nebo v ní byli jen takoví mladí, kteří nemají s bojem za práva pracujícího lidu a socialistickou budoucnost nic společného a hledí si jen zajistit snadné živobytí zastáváním dobře placených funkcí v orgánech buržoazního státu! Nenechme se odradit ideologií „demokratického socialismu“, štváním proti věcem, kterým věříme a za které bojujeme, od některých našich vlastních spolutraníků!

Ať žije Komunistický svaz mládeže!

Leopold Vejra

hnutí zájmy levice a již tehdy byla policejně sledována za politickou činnost. Začala pracovat ve Federaci proletářské tělovýchovy a studovat na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. V roce 1921 se seznámila se studentem Právnické fakulty Janem Švermou, původem z Mnichova Hradiště. Píše: „I když jsme se s Janem velmi sblížili, o svatbě jsme neuvažovali. Manželství se mi zdálo měšťácké.“ O sňatku s Janem Švermou se v knize vůbec nezmiňuje a nepodařilo se mi zjistit, kdy k němu došlo. Nicméně v roce 1923 se Janu a Marii Švermovým (nebo možná Janu Švermovi a Marii Švábové) narodila dcera Jiřina.

V roce 1921 se stala Marie Švermová členkou nově založené KSČ. V letech 1924 – 1925 byla sekretářkou pražského kraje komsomolu. V KSČ byla pověřena vedením oddělení pro práci se ženami, tzv. ženoddělu. V roce 1926 odjela s Janem Švermou a dalšími soudruhy do mezinárodní leninské školy v Moskvě a společně se zúčastnili praxe v lokomotivce v Kolomě, o rok později pak Jan Šverma na téžbě rašeliny v Šature a Marie v textilce v Ivanovo-Vozněnsku. V roce 1927 se při cestě po různých oblastech SSSR zabývali sovětským řešením národnostní otázky. Za svého tříletého pobytu v Sovětském svazu se seznámili s úspěchy i obtížemi budování socialistické společnosti v prvním státě socialismu.

V roce 1928 se oba Švermovi účastnili VI. sjezdu Komunistické internacionály a připojili se k potření trockismu. Po návratu do ČSR podporovali Klementa Gottwalda proti skupině Jílka a Bolena, která tehdy stranu ovládala a rozvracela, ale i proti Friedově skupině, která žádala kromě Jílka a Bolena vyloučit ze strany i starší revoluční vůdce

Šmerala, Zápotockého a Kreibicha. V hodnocení tehdejších událostí v knize už se ovšem projevují pozdější postoje Švermové: „Čím více se dívám zpět, tím více mi vyvstává velikost Šmeralova, který o proces bolševizace (...) usiloval od samého začátku a který by patrně, nebyť zásahů zvenčí, dokázal proces bolševizace završit, aniž by byly vneseny do něj cizorodé prvky stalinismu.“

Roku 1931 nahradila Marie Švermová Josefa Guttmanna v zastupování KSČ v Komunistické internacionále. Přesídlila proto do Moskvy. Tehdejší situace v SSSR už plně hodnotí očima svých pozdějších postojů: píše o „stalinské zvůli“, „Stalinových pochopech“ apod., zamlčujíc, že dokud se jí samotné ta „stalinská zvůle“ nedotkla, nikdy proti ní nevystupovala, ale naopak jí svou činností plně podporovala.

Do Československa se Marie Švermová vrátila v lednu 1933. Psal se rok 1935, když KSČ podpořila za prezidenta ČSR E. Beneše. Beneš za to slíbil amnestii pro politické vězně, ale jen pro ty ve výkonu trestu. Komunisté proto (vyjma Gottwalda a Kopeckého, kteří dleli v Moskvě) nastoupili na pokyn strany výkon trestu. Také Marie Švermová, která byla za své projevy odsouzena úhrnem na jeden rok. (Tak byla první republika „demokratická“!) Nicméně, v roce 1936 byla na zasedání ÚV KSČ v únoru 1932 uvolněn ze sekretariátu ÚV. Stal se pak šéfredaktorem Rudého práva.

V roce 1935 byla na VII. kongresu Kominterny prosazena myšlenka lidové fronty proti

fašismu. Marie Švermová upozorňuje, že Komunistická strana Německa v čele s E. Thälmanem přijala tuto politiku pozdě a dlouho (i pod vlivem dřívějších směrnic Kominterny) na prvním místě bojovala proti „sociálfašismu“, což zabraňovalo semknutí antifašistů a umožnilo hitlerovcům nástup k moci.

Po mnichovském diktátu odcestovali v listopadu Šverma, Kopecký a Široký přes Francii a Švédsko do Moskvy, kam je v prosinci přes Polsko následovaly jejich manželky a děti. Marie Švermová opět píše o nedostatcích sovětské společnosti a hodnotí je takto: „Dnes si uvědomuji, že jsme tenkrát chápali tyto nedostatky spíše jako důsledek zaostalosti a nekulturnosti i určitých rysů ruské povahy, což se – jak jsme doufali – podaří v brzké době překonat a odstranit, nikoliv však za průvodní jevy stalinského pojetí socialismu.“ O atmosféře strachu po politických procesech tvrdí: „Že právě o toto stalincké vedení šlo, mně v onu dobu – v mé tehdejší naivní představě o výstavbě spravedlivé a humánní socialistické společnosti v SSSR – opravdu nemohlo ani napadnout.“ Jako by už autorka byla někde na druhém břehu, v jiném táboře, a tam se zpovídala za své někdejší hříchy z doby, než „pohlédla!“ Zajímavá podobnost s převlékačím kabátů po roce 1969 i 1989, zajímavá podobnost s rétorikou Ransdorfa, Hellera a jiných tribunů „demokratického socialismu“!

Na jaře 1939 odcestoval Jan Šverma jako zástupce KSČ (spolu s V. Širokým) do Francie, po jejím napadení Německem pak každý zvlášť ilegálně prchal do SSSR. Jan Šverma přes Jugoslávii.

V květnu 1941 zemřel v Moskvě Bohumír Šmeral. Po

plus 77 let. Pětice pomáhala monitorovat teroristické plány ultrapravicových kubánských skupin organizované proti Kubě z Floridy.

Pracovní skupina Spojených národů pro svévolné zadržování označila s ohledem na fakta a okolnosti, za nichž soud proběhl, povahu obvinění a tvrdost rozsudků jejich zadržení za svévolné a vyzvala vládu Spojených států k přijetí nezbytných opatření k nápravě této svévole.

Panel tří soudců pověřený

Odvolacím soudem v Atlantě k přezkoumání případu rozhodl v roce 2005 jednomyslně o zrušení rozsudků, neboť došel k závěru, že těmto pěti mužům se v Miami nedostalo spravedlivého soudního procesu, a nařídil nový proces. Plénum Tribunálu později nejednomyslným hlasováním toto rozhodnutí revokovalo.

Od roku 2001 probíhá v přípravě odvolání

Pětice je umístěna v 5 různých věznicích ve Spojených státech za krutých podmínek, při

porušování jejich lidských práv i samotných amerických zákonů. Dvěma z pěti bylo odepřeno právo přijímat návštěvy svých manželek. K nespravedlivým rozsudkům tak přibyl dodatečný trest.

Připojujeme své hlasy ke všem, kdo ve světě požadují okamžité ukončení této obrovské nespravedlnosti. Budeme dále žádat jejich osvobození, dokud se pravda neprosadí a tito mužové se nevrátí do své země a ke svým rodinám.

MARIE ŠVERMOVÁ - “KLADIVO NA STALINISTY”

Nejnovejším vydavatelským počinem nakladatelství Futura (akciové společnosti ovládané KSČM) se stalo v roce 2008 vydání knihy Marie Švermové „Vzpomínky“. Jedná se o vzpomínky této komunistické političky (1902 – 1992) napsané na konci 70. a průběhu 80. let a doplněné komentáři její dcery Jiřiny Kopolové. Jaké cíle vydání kniha sleduje, ukazuje nejnázorněji už revizionistická předmluva Milošava Ransdorfa, ve které autor například tvrdí, že „Gottwald měl vlastní koncepci lidové fronty už na konci 20. let, zatímco Kominterna heslem „Třída proti třídě“ a orientací na boj se „sociálfašisty“ (tedy reformisty) praktickou politiku KSČ jen komplikovala.“ Toto tvrzení odporuje skutečnosti, vždyť ve svém prvním parlamentním projevu v roce 1929 útočil Klement Gottwald proti sociálním demokratům právě jako proti „sociálfašistům“ a rozhodně s nimi žádnou „lidovou frontu“ vytvářet nechátl...

M. Ransdorf píše, že sou-

časná KSČM na bývalou KSČ v něčem navazuje a v něčem nenavazuje. „Kontinuitu ale cítíme především s tím, co komunisté, navzdory všem tragickým zákrutám dějin, udělali I dobrého pro tuto zemi.“ Komunisté tedy udělali I něco dobrého, vyjma zločinů. Tak „hrdým“ se cítí být autor na hnutí, ve kterém působí!

„S čím ale nemůžeme souhlasit bylo ochuzení socialismu o dimenzi politického pluralismu.“ „Ano, KSČM – poučena vlastní minulostí – se otevřeně hlásí k tomu, že bude tvrdě a neústupně hájit politickou, ekonomickou a kulturní pluralitu.“ Tedy „socialismus“ třeba s fašisty („politická pluralita“), s velkoburžoazií („ekonomická pluralita“) a s volným polem působnosti pro úpadkové umění všech druhů, pro propagaci rasové a náboženské nesnášenlivosti („kulturní pluralita“)! Viděno očima Milošava Ransdorfa, zřejmě vlastně v socialistickém státě!

Pokud Vás předmluva zmí-

něného předního ideologa KSČM neodradí, seznámíte se postupně se životními osudy Marie Švermové. Marie Švermová, rozená Šváblová, se narodila v roce 1902 v Teplicích – Šanově. Otec byl stavebním dělníkem, matka šičkou v domácnosti. Otec byl perzekuován za činnost v sociální demokracii a v místě bydliště nemohl získat práci, rodina se proto odstěhovala do Německa, kde Marie Šváblová docházela do německé školy a později pracovala v továrně. Měla pět sourozenců.

V roce 1918 odjela Marie Šváblová (a později i její matka s ostatními sourozenci) do Prahy, kam byl její otec za války nasazen do vojenské nemocnice. Po vzniku ČSR pracovala ve Svazu zemědělců. V roce 1919 se stala členkou sociálně demokratické mládeže, v roce 1920 (kdy došlo k potlačení revolučních bouří a obsazení Lidového domu četníky v zájmu pravicových sociálně demokratických vůdců) hájila v

ČESKO-SLOVENSKÁ AKCE PROTI FAŠISMU

Dne 13. září 2008 uspořádala Národní rada Klubu českého pohraničí spolu s Komunistickou stranou Slovenska setkání Čechů, Moravanů a Slováků u příležitosti 64. výročí Slovenského národního povstání a 61. výročí porážky banderovských band. Po akci pod starobylým hradem Strečno u pomníku francouzských partyzánů, kteří položili za Slovenského národního povstání své životy v boji proti nacistickým okupantům, následovalo veřejné shromáždění uprostřed obce Varín na počest všech příslušníků Československé armády a Sboru národní bezpečnosti, kteří se po druhé světové válce zúčastnili zásahů proti banderovcům na našem území.

Na akcích vystoupil vážený host generál Šádek a další aktivní bojovníci, kteří hovořili o svých osobních zážitcích z krvavých bojů v SNP a z přímých

bojů proti banderovcům. Vystoupili také představitelé Komunistické strany Slovenka, Klubu českého pohraničí, Slovenského svazu protifašistických bojovníků aj.

Zástupce Komunistického svazu mládeže z ČR mimo jiné zdůraznil nutnost čelit v současné době neonacistickému hnutí, jehož paradenmarše našimi městy na jedné straně často ochraňuje státní moc, která na straně druhé vyhlásila zákaz Komunistického svazu mládeže.

Ocenil také službu, kterou při obraně vlasti a socialistického uspořádání vykonali příslušníci Pohraniční stráže, z nichž 184 položilo v letech studené války při ochraně hranic svůj život, a dále příslušníci Sboru národní bezpečnosti a Státní bezpečnosti lidové demokratického a socialistického Československa, jejichž činnost a oběti jsou dnes cílem propagandistických kampaní médií a státních institucí.

R.G.

STANOVISKO KSM K AKTUÁLNÍM MEDIÁLNÍM PROVOKACÍM

Komunistický svaz mládeže (KSM) konstatuje, že po jeho zákazu Ministerstvem vnitra ČR a po potvrzení tohoto zákazu Městským soudem v Praze vzrostla nejen míra antikomunistických represí a perzekucí, ale i počet mediálních útoků směřovaných na KSM a celé komunistické hnutí.

Nejnovejší mediální provokací, snažící se vyvolat rozkol v rámci KSM, je tvrzení médií o vzniku několika nástupnických

organizací KSM. KSM takovéto informace jednoznačně odmítá a jasně deklaruje, že žádná nástupnická organizace KSM neexistuje.

KSM s politováním prohlašuje, že média byla k podobnému činu zjevně pobídnuta jedinci z řad KSM, kteří je oslovili. Takovéto jednání KSM odsuzuje, stejně jako další činy rozkolníků v KSM, mobilizujících již delší dobu za vznik a budování pseudonástupnické organizace KSM,

rezignujících na boj KSM, jeho charakter a identitu.

KSM zároveň opětovně zdůrazňuje platnost závěrů 8. sjezdu KSM, kde KSM ujistil všechny své členy a stoupence, že navzdory zákazům a perzekucím neustupuje od svého boje za zájmy většiny mladé generace – obyčejných studentů, učňů, mladých pracujících a nezaměstnaných – a za socialismus.

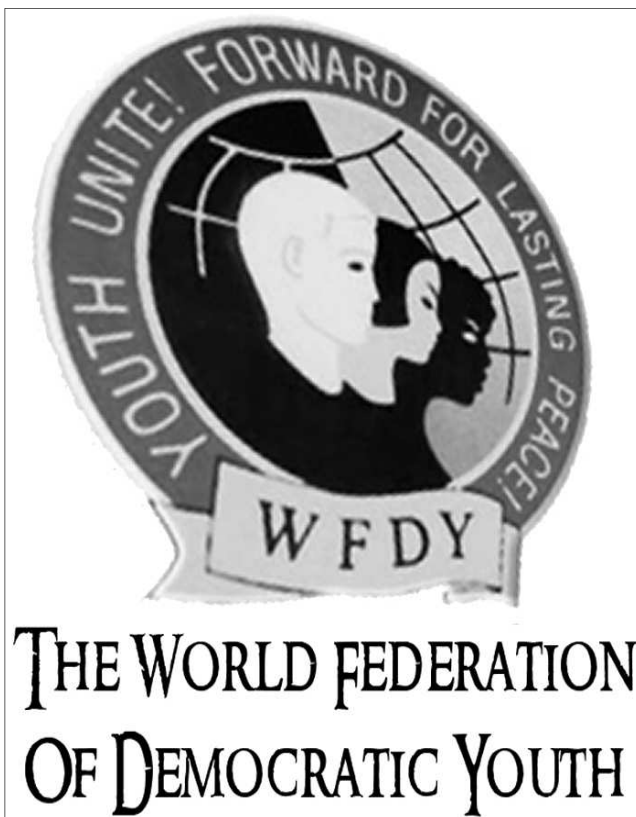
Předsednictvo Ústřední rady KSM, 15. října 2008

BESEDA S PREZIDENTEM SVĚTOVÉ FEDERACE DEMOKRATICKÉ MLÁDEŽE

Před 61 lety se v Československé republice uskutečnil první festival mládeže a studentstva a Světová federace demokratické mládeže zde v Praze odstartovala svojí praktickou činnost. Obraz dnešní reality se od té doby značně změnil. Den po mezinárodním dni solidarity s Komunistickým svazem mládeže (KSM), který vyhlásila Světová federace demokratické mládeže (WFDY), tedy ve čtvrtek 9. října 2008, přijel nový představitel WFDY Tiago Vieira na svojí první návštěvu do Prahy, aby zde hovořil o aktuálních otázkách hnutí mládeže v boji proti imperialismu.

Vratme se ale krátce k mezinárodnímu dni solidarity s KSM. Po celém světě proběhly nejrůznější protesty, mítinky, demonstrace před českými velvyslanectvími a besedy s jasným cílem - odvrátit snahu o ilegální KSM. Tyto protesty pořádala mezinárodní organizace, která je poradním orgánem OSN, má přes 180 členských organizací ve více než 100 zemích světa. Světová federace demokratické mládeže je skrze své členské organizace aktivní mezi mládeží každý den po celém světě. Proto i protesty proti ilegální Komunistického svazu mládeže jednotlivé organizace spojovaly konkrétně i s aktuální situací v jejich zemi. A to v době, kdy jsou na mládežnické hnutí vedeny čtyři hlavní útoky, které souvisí se všemi klíčovými otázkami, které mladí lidé musí řešit.

1.) Války a militarismus. Po kolapsu socialismu imperialismus lhal o tom, že situace ve světě bude bezpečnější a snažil

se tak nové války ospravedlnit. Války, které byly s imperialistickou dominancí a které imperialismus potřebuje proto, aby přežil, expandoval a získával nové trhy. Hlavním organizátorem všech těchto válek je NATO, nehumánní nástroj imperialistické agrese. Prezident WFDY zde připomněl, že mezi zakládajícími státy NATO byly kromě USA i některé fašistické státy.

2.) Vzdělání. To je základním lidským právem pro každé-

ho. Ovšem v Africe a Asii je realita jiná. A negramotnost v těchto zemích není z důvodu nedostatku financí, ale proto, že dominující imperialismus nechce, aby Afričané nebo Asiaté měli přístup ke vzdělání. Celosvětově se snaží, aby školy byly pouze pro toho, kdo za vzdělání může zaplatit. V Evropě se jedná o známý „Boloňský proces“, ale stejné snahy je možné vidět i v Kolumbii, USA či Kanadě.

nabídku odmítnout, bude mít problémy s obyvatelstvem. Možná věřili, že nikdo neviděl záběry vysílané americkou televizí, když okupační síly OSN na Haiti rozdávaly potraviny hladovému obyvatelstvu, které se o ně dralo přes plot s ostnatým drátem tak, že došlo i ke zranění dětí..

Hlad na Haiti je výsledkem nemilosrdného, do historie sahajícího okrádání národů. Právě tam, v Gonaïve riskovali naši lékaři své životy, když pomáhali obyvatelům města stejně, jako to dělají v téměř 100 % okresů země. Spolupráce pokračuje tam i v desítkách národů světa, bez ohledu na uragány. Na novou, vychytralou nótou dostali kategoričkou odpověď: „Naše země nemůže přijmout dar od vlády, jež nás blokuje, avšak je připravena nakoupit nezbytné materiály, které americké podniky exportují na (zahraniční) trhy, a žádá o povolení těchto dodávek a úvěrů běžných při všech obchodních operacích.

Pokud si vláda Spojených států nepřeje učinit tak natrvalo, žádá vláda Kuby, aby povolení udělila alespoň na příštích šest měsíců, zejména s ohledem na škody způsobené uragány Gustav a Ike a na to, že nejnebezpečnější měsíce cyklónové-

ho období jsou dosud před námi.“

Nebylo to povýšené, protože to není kubánský styl. Ze samotné nóty lze posoudit, jak skromné je vyjádřena myšlenka, že nám postačí, když bude na určitou omezenou dobu zrušen zákaz.

V pátek třináctého ministr obchodu Spojených států Carlos Gutiérrez vyloučil, že by blokáda byla dočasně zrušena.

Je zřejmé, že vláda oné mocné země nedokáže pochopit, že důstojnost národa se nedá koupit. Vlna solidarity s Kubou, k níž se připojily země velké i malé, s prostředky a dokonce i bez nich, by zmizela týž den, kdy by Kuba přestala být úcty hodna. Ti, kdo se u nás kvůli tomu rozčilují, se hluboce mýlí. I kdyby to namísto pěti milionů byla miliarda, odpověď by byla stejná. Ztráty v podobě tisíců životů, strádání a více než 200 miliard dolarů, jež stála americká blokáda a agrese, nelze ničím zaplatit.

V dílčí oficiální zprávě jsme lid informovali, že během necelých deseti dnů vznikla zemi škoda přes pět miliard dolarů. Ale také jsme mu vysvětlili, že tato čísla vycházejí z historických a konvenčních

cen, které jsou na hony vzdáleny realitě. Nikdy nesmíme pouštět ze zřetele zcela jasné vysvětlení, že „propočty škod na obytných domech byly provedeny na základě historických a konvenčních cen, nikoli reálné hodnoty v mezinárodních cenách.. Stačí uvést, že k pořízení pevného domu schopného odolat těm nejsilnějším víchřům je nezbytně třeba velmi nedostatkové položky – pracovní síly, která je stejně potřebná při provizorní opravě jako při trvalé stavbě. Tuto sílu je nutné rozdělit do všech ostatních výrobních provozů a služeb, z nichž některé byly citelně poškozeny, takže reálná hodnota domu ve světě a amortizace příslušné investice je mnohonásobně vyšší.“

Rána zasazená přírodou byla drtivá, ale na druhou stranu je povzbudivé vědomí, že v našem boji si nedopřejeme přestávku ani oddech.

Na ekonomickou krizi sužující Spojené státy a ve svém důsledku i ostatní národy světa neexistuje definitivní odpověď. Na přírodní katastrofy v naší zemi a na jakýkoli pokus koupit si naši důstojnost však (taková odpověď) existuje.

Fidel Castro Ruz, 16.září 2008, 19.54 hod

SVOBODU PRO PĚT KUBÁNSKÝCH HRDINŮ!

Těsně před zahájením III. Světových dnů solidarity s Pětí, vyvolala po celém světě vlnu rozhořčení zpráva o rozhodnutí Atlantského odvolacího soudu, jímž byly zamítnuty obě žádosti předložené Paulem McKennou, advokátem Gerarda Hernández, a tak potvrzen jednomu z Pětice Kubánců nespravedlivé věznění ve Spojených státech

dvojnásobný doživotní trest plus 17 let. Jen krátce předtím vydal Kubánský institut přátelství mezi národy (ICAP) výzvu k obraně Pětí, jejíž úplný text zní:

„Již deset let je pět kubánských občanů, Gerardo Hernández, René González, Ramón Labañino, Antonio Guerrero a Fernando González, vězněno ve Spojených státech. V důsledku

podjatého procesu konaného v Miami jim byly vyměřeny mnohaleté tresty – celkem 4 doživotí,

úvěrů na nákup potravin pro tuto zemi.

Státní tajemnice Condoleezza Riceová v neděli 7. září kategoricky prohlásila. „Nemyslím, že (...) by zrušení embarga bylo moudré.“

Mluvčí Státního departmentu Sean McCormack trval na tiskové konferenci v pondělí 8. září na údajné důležitosti toho, aby Kubu přijala tým pro vyhodnocování (humanitárních situací), jenž by provedl inspekci škod „in situ“. Na poznámku novinářů, že jiné země zaslaly pomoc, aniž požadovaly předcházející inspekci škod v terénu, odpověděl McCormack vyhýbavě: „Uvidíme, zda kubánská vláda změní názor a dovolí nám pomoci kubánskému lidu.“

Američan kubánského původu, tajemník pro obchod a jeden z předsedů komise pověřené uplatňováním Bushova plánu proti Kubě, Carlos Gutiérrez zase včera pokrytecky uve-

dl.“ ...opakujeme svou nabídku, že umožníme týmu USAID odcestovat na Kubu, aby tam vyhodnotil situaci“.

Vláda Spojených států se chová cynicky. Pokouší se sugerovat, že zoufale touží s Kubou spolupracovat, ale my to odmítáme. Bez skrupulí lze.

Proč trvá vláda Spojených států na zámince, že provede inspekci terénu, když existují obsáhlé a evidentní informace o vážných škodách způsobených uragány na Kubě?

Proč klade jako podmínku vyslání inspekčního týmu, což neučinila žádná jiná z desítek zemí, které s námi velkoryse spolupracují?

Proč vláda Spojených států odmítá umožnit Kubě, aby tam zakoupila materiál na opravy obytných domů, střešní krytinu nebo komponenty na obnovu elektrických sítí?

Proč zakazuje americkým podnikům a jejich filiálkám

v kterékoli zemi poskytnout Kubě soukromé úvěry na nákup potravin, jež jsou dnes nezbytné pro zajištění výživy postiženého obyvatelstva a doplnění rezerv země pro případné další uragány?

To jsou otázky, na něž by měla vláda Spojených států odpovědět.

To jsou otázky, jež vládě Spojených států klade mezinárodní společenství, které v naprosté většině Kubu podporuje v jejím boji proti bloádě.

Kuba nežádala vládu Spojených států, aby jí něco darovala. Jen aby jí prostě dovolila nakoupit.

Vše ostatní je čirá rétorika, záminky a ospravedlňování, jemuž nikdo nevěří.

Kuba vše překoná. Ani uragány, ani bloády, ani agresofé tomu nezabrání.

Ministerstvo zahraničních věcí Kubánské republiky, Havana 10. září 2008

FIDEL CASTRO: ROLE TOHO HODNÉHO - ALE NA ČÍ ÚČET

Když vláda Spojených států pokrytecky nabídla 100 tisíc dolarů pomoci při katastrofě způsobené uragánem *Gustav*, ale až poté, co bude provedena inspekce *in situ* a zjištění škod, dostalo se jí odpovědi, že Kuba nemůže přijmout žádný dar od země, která nás blokuje, že škody již byly vyčísleny a co žádáme, je, aby nebyl zakázován export nezbytných materiálů a úvěry na obchodní operace.

Někteří lidé na Severu křičeli do ochraptění, že je kubánské odmítnutí nepochopitelné.

Když před pár dny bičoval *Ike* naši zemi od Punta de Maisí až po Cabo de San Antonio, byli severní sousedé o něco šikovnější a rétoriku přisladili. Hovořili o letadlech naložených produkty v hodnotě pěti milionů dolarů a připravených odstartovat, o tom, že vyhodnocení není zapotřebí, protože ho už provedli svými vlastními prostředky, což mohly být jediné prostředky špionáže proti naší zemi. Tentokrát revoluci opravdu dostaneme do úzkých, myslí si - když se odváží

Dalším problémem je jednostrannost tohoto vzdělávání. Např. v evropských dokumentech se nemluví o získávání znalostí, píše se zde o „získávání schopnosti něco dělat“.

Tento detail je důležitý pro pochopení snah imperialismu ve vzdělání. Neoddiskutovatelný je i negativní vliv imperialismu na to, co se lidé učí. Je zkreslována moderní historie, kdy se mění fakta ohledně SSSR a socialismu. Oni totiž dobře vědí, že mladí lidé jsou nespokojení se situací a nechtějí, aby vzhlíželi k socialismu jako k příkladu, který lze následovat. Chtějí totiž, aby mladí lidé byli bez naděje a bez alternativy. Vychovávají dojem, že antiimperialisté jsou důvodem nestability. Což je naprosto shodné s tím, co říkal Mussolini, tedy že musí být přátelství mezi třídami. Díky

tomu si následně mohou ospravedlňovat zabíjení komunistů či odborářů.

3.) Práce. Mladí lidé v řadě zemí nemají vůbec žádný nárok na práci a navíc - pokud pracují celý den, nemají jistotu, že dostanou plat. Jsou i takové země, kde mladí lidé dostávají pouze minimální plat. Chodí tedy do práce jen proto, aby do ní příště mohli přijít znovu. S tím souvisí i destrukce sociálního systému a nárůst let odchodu do důchodu. To přináší novou generaci otroků. Dokonce i volné víkendy již nejsou žádnou jistotou - EU navrhuje, aby pracovní doba ještě více narostla. Proč jsme tedy vlastně na tomto světě? Studujeme kvůli práci a pak pracujeme, až dokud nejsme staří 60 let a pak čekat pět let na to, až umřeme? Ti, kteří vytvářejí tento systém jsou si toho dobře

vědomi a vytváří tím velkou nestabilitu. Vytváří tedy silné politické a ideologické mechanismy. Jejich strategií je rozdělit lidi, aby se úroveň co nejvíce snižovala. Snaží se, aby lidé připustili snížení své životní úrovně a oni aby přežili.

4.) Svoboda a demokracie. Jsme svědky toho, jak odpůrci kapitalistických režimů mizí. Ve Španělsku vláda zakáže koncert tím, že rozhodne o tom, že hudební skupina je teroristická. V Portugalsku den před odborářskou demonstrací zabavili materiály na tuto demonstraci.

Pokud jde o situaci v ČR, tak ilegizace KSM je varující z několika důvodů. Ilegalizace organizace probíhá jenom proto, že chce socialismus ve své zemi. To je důležité i z mezinárodního hlediska. Fakt, že nikdo z vedení EU nepozvedl hlas proti tomuto procesu znamená, že se to může stát v jakékoli zemi EU. Zejména proto bojuje WFDY proti ilegizaci KSM. Tento boj má konkrétní dopad na mládež na celém světě.

Pro nás, členy Komunistického svazu mládeže, jsou tedy slova prezidenta WFDY výzvou a závazkem současně. Nesmíme ustoupit v boji proti zákazu KSM, nesmíme se nechat strašit či podplatit. Komunistický svaz mládeže zůstává i nadále samostatnou mládežnickou organizací, usilující o revoluční překonání nelidského a nehumánního kapitalismu a odstranění soukromého vlastnictví výrobních prostředků - nástroje zotročování obyvatelstva. Těmito jednoznačnými postoji a požadavky hájí KSM legitimní zájmy mládeže a pracujících nejen v ČR, ale na celém světě. A jakékoli ústupky vůči imperialismu by byly neodpuštělnou zradou vůči lidu této země.

Jakub Holas

PROHLÁŠENÍ KOMUNISTICKÉ STRANY ŘECKA K FINANČNÍ KRIZI

Krizové jevy v ekonomice USA a členských států EU, které se provalily ve formě tendencí ke krachu ve finančním sektoru, jsou projevem anarchistického kapitalistického vývoje. Úpadek a parazitismus současného hospodářství jsou způsobeny soukromým a akciovým charakterem vlastnictví zejména soustředěných výrobních prostředků, které jsou předmětem nákupu a prodeje akcií (spekulativních cenných papírů slibujících budoucí zisky) prováděných prostřednictvím bank, pojišťoven, burz apod.

Krizové jevy jsou a budou nevyhnutelným osudem všech kapitalistických ekonomik. To dokazuje, že kapitalismus není všemocný. Není zde žádná politika řízení vedoucí k záchraně jeho vrozeného úpadku, bez ohledu na to, zda by stát vyplatil dluhy zadlužených bank nebo jiných společností, nebo nechal na trhu, aby rozhodl o tom, jak jim pomoci v nouzi, nebo je nechat padnout.

Bez ohledu na obrovskou hloubku a šíři současné hospodářské krize se představitelé systému dost třesou před nebezpečím, že nebudou schopni udržet pozici a kontrolovat následky, které mohou ohrozit jejich politickou stabilitu. Rostoucí vykořisťování zaměstnanců a tlak na samostatně výdělečně činné lidi s cílem zvyšovat a akumulovat zisky, obkličuje a rdousí celé hospodářství. Nebezpečí zadlužení stojí také před dobře placenými úředníky ve finančním systému a ve střední třídě, kteří dříve zvyšovali svůj příjem přes podílové a veřejné fondy a akcie.

Samozřejmě, že se to také dotýká běžných zaměstnanců, kteří mohou plošně ztratit své zaměstnání nebo své drobné úspory.

To, co považuje buržoazie za hrozbu své ekonomické a politické stability, je naděje v práci a pro lidské zdroje. Proto je zásadní nepřestat vidět jediné východisko: Spojení mohou napadnout zraněné zvíře, nedat mu čas na vyléčení jeho ran, prostor na zotavení. To, co je absolutně nezbytné, je společenské vlastnictví soustředěných výrobních prostředků, centrální plánování společenské výroby, dělnická a společenská kontrola, což vyžaduje změnu na úrovni politické moci. To není ani zákazonosné, ani jako nadsázka.

Netvrdíme, že opravdu přišla stejná krize, jako ta v roce 1929. Ale rostoucí schopnost buržoazie začít s jednou státní regulací po druhé, aby byl zachráněn systém klamáním a uchvacováním práce a lidských zdrojů, ztratil dynamiku, kterou měl prvních dvacet let po 2. světové válce. Vyzýváme lidi, aby se uvážlivě obrátili zády ke zdánlivě deliberalizujícím pohledům na regulaci, na racionalizaci a polidštění kapitalismu, který demonizuje liberalismus, aby se zachránil.

Dnes bychom měli nejen rozvíjet všechny podmínky, jak překonat kapitalistickou moc, ale dnešní podmínky signalizují možnost urychleného vývoje ve

obchodní úvěry na nákup potravin ve Spojených státech.

V posledních hodinách se v oně zemi rozpoutala široká veřejná debata ohledně postoje, který by měla její vláda zaujmout ve věci těžkých škod způsobených na Kubě uragánem Gustav.

4. září odpoledne požadoval demokratický prezidentský kandidát Barack Obama zrušení restrikcí na cestování a zasilání peněžní a jiné pomoci od Kubánců žijících ve Spojených státech jejich příbuzným na Kubě, na dobu nejméně 90 dnů.

Ministerstvo zahraničních věcí soudí, že restrikce na ces-

tování a peněžní zásilky od občanů kubánského původu žijících ve Spojených státech neměly být nikdy uvaleny. Není to Kuba, nýbrž Spojené státy, kdo tyto osoby kubánského původu zbavuje tohoto práva.

Pokud by byla tato práva z humanitárních důvodů obnovena pro Kubánce, neexistoval by způsob, jak vysvětlit, že stejně nespravedlivý a diskriminační zákaz dále platí pro americké občany.

Dnes, kdy je již na východě země vyhlášena cyklónová pohota v souvislosti s uragánem Ike, stejně silným jako byl Gustav, Kuba znova zdůrazňuje,

že fakticky jediným správným, etickým postupem, který by byl v souladu s mezinárodním právem a téměř jednomyslnou vůlí Valného shromáždění Spojených národů, je úplné a definitivní zrušení kruté železné ekonomické, obchodní a finanční blokády uplatňované vůči naší vlasti téměř půl století, která zahrnuje i pronásledování kubánských obchodníků a finančních operací a podle stídmých odhadů způsobí ročně větší škody než uragán Gustav.

Ministerstvo zahraničních věcí Kubánské republiky,
Havana 8. září 2008

PROHLÁŠENÍ KUBÁNSKÉHO MINISTERSTVA ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ Z 10. ZÁŘÍ 2008

Včera, v úterý 9. září v 11.50 zaslal Státní departament Kubánské zájmové sekci ve Washingtonu verbální notu č. 252/18, v níž nejprve vyjadřuje svou účast v souvislosti s dalšími škodami způsobenými kubánskému lidu uragánem Ike a poté naléhá na vyslání „týmu pro vyhodnocování humanitárních situací“ k „inspekci postižených oblastí“ v naší zemi.

Dnes, 10. září v 19.20 zaslala Kubánská zájmová sekce ve Washingtonu Státnímu departamentu verbální notu č. 046/08, v níž děkuje za účast projevem vlády Spojených států v souvislosti se škodami způsobenými na Kubě uragánem Ike a opakuje, že Kuba nežádá pomoc týmu pro vyhodnocování humanitárních situací, neboť má k dispozici dostatek specialistů připravených tuto práci provést.

Nota zdůrazňuje, že pokud

má vláda Spojených států skutečně vůli ke spolupráci s kubánským lidem, žádáme ji, aby povolila prodávat na Kubu nezbytný materiál, jako jsou střešní krytiny a další na opravy obytných domů a obnovu elektrických sítí.

Znova také opakuje žádost, aby vláda Spojených států zrušila restrikce bránící americkým společnostem poskytovat Kubě soukromé obchodní úvěry na nákup potravin pro tuto zemi.

Nota dále upozorňuje Státní departament na skutečnost, že pro umožnění prodeje výše zmíněných materiálů a povolení soukromých úvěrů na nákup potravin není zapotřebí, aby Kubu navštívil tým pro vyhodnocování humanitární situace.

A konečně, verbální nota Kubánské zájmové sekce Státnímu departamentu zdůrazňuje, že jeho nota č. 252/18 opakuje

žádost, na níž kubánská vláda notou Ministerstva zahraničních věcí ze 6. září 2008 již odpověděla, ale, což je důležitější, neodpovídá fakticky na obě konkrétní žádosti adresované vládou Kubě vládě Spojených států k řešení škod způsobených uragánem Gustav, které dnes předložená nota opakuje.

V posledních hodinách se mluvčí vlády Spojených států zároveň pokoušejí ospravedlnit odmítavé stanovisko prezidenta Bushe k umožnění prodeje nezbytných materiálů Kubě a povolení soukromých obchodních

PROHLÁŠENÍ KUBÁNSKÉHO MINISTERSTVA ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ Z 8. ZÁŘÍ 2008

Ve středu 3. září v 16.45 předal zástupce státní tajemnice pro záležitosti západní polokoule Thomas Shannon vedoucímu Zájmové sekce Kuby ve Washingtonu verbální notu č. 46, v níž vyjadřuje „svou nejhlubší účast v souvislosti se zkázou způsobenou uragánem Gustav“ a uvádí, že Spojené státy jsou připraveny nabídnout kubánskému lidu „okamžitou úvodní humanitární pomoc formou dodávek pomoci prostřednictvím vhodné mezinárodní organizace.“

Identická nota byla Zájmovou sekcí Spojených států v Havaně následně předána Ministerstvu zahraničních věcí.

V této notě americká vláda dále žádá kubánskou vládu, aby

„povolila návštěvu Kuby skupině pro vyhodnocování humanitárních situací, k provedení inspekce postižených oblastí a správné vyhodnocení škod.“

V sobotu 6. září v 8.55 zaslalo Ministerstvo zahraničních věcí cestou Kubánské zájmové sekce ve Washingtonu a současně cestou Zájmové sekce Spojených států v Havaně notu č. 1866 adresovanou Státnímu departamentu, v níž děkuje za účast projevenou vládou Spojených států v souvislosti se zkázou způsobenou v naší zemi uragánem Gustav.

Tato nota rovněž sděluje, že Kuba nepotřebuje pomoc skupiny pro vyhodnocení humanitární situace, aby posoudila škody a potřeby, neboť má dostatek

specialistů, kteří tuto práci již prakticky dokončili.

Nota Ministerstva zahraničních věcí dále uvádí, že pokud má vláda Spojených států skutečně vůli spolupracovat s kubánským lidem v souvislosti s tragédií způsobenou uragánem, žádáme ji, aby umožnila prodávat Kubě nezbytný materiál a zrušila restriktce bránící americkým společnostem poskytnout naší zemi soukromé

prospěch lidí. KS Řecka prosazuje a podporuje požadavky k okamžitým opatřením zaměřeným na zvyšování mezd a penzí, zatímco strany Nová demokracie (ND), Sociální demokracie (PASOK) a Synaspismos se na ně společně dívají jako na maximalistické. V dnešní době sliby údajně ve prospěch lidu jsou jen prázdná slova. Lid je musí odmítnout, neboť je považuje za stranické politické praktiky.

Vláda Nové demokracie je předurčena k tomu, aby provedla tak zvané reformy upřednostňující velký kapitál, monopoly. PASOK, hlavní opoziční strana nerozhodla o žádném alternativním řešení. Podporovaná SYN/SYRIZA klame a rozšiřuje iluze prostřednictvím překonaných a zkrachovalých teorií o uspokojivém rozdělování za kapitalismu.

Vývoj hospodářství v USA a EU znovu ukázal, že buržoazní alternativy, které navrhuji jiné řízení systému, jsou zcela protichůdné k zájmům lidí. Komunistická strana Řecka znovu naléhá na lidi, aby vystoupili a bojovali za:

- Podporu v nájemném pro nezaměstnané a mládež, aby mladé páry mohly získat prostřednictvím půjčky na bydlení vlastní byt.
- Zastavení všech obstávek a dražby majetku pracujících kvůli dluhům z titulu půjček na vlastní bydlení. Právo bank zabrat majetek a prodat v dražbě vlastní dům na splátky musí být zrušeno zákonem.
- Zrušení toho, aby se slučovaly úroky ze všech půjček. Celkový úrok z půjček na bydlení pro trvalý pobyt vyjmout ze základu pro zdanění příjmu.
- Zmrazení splácení půjček, které byly uzavřeny pracujícími, kteří jsou nezaměstnaní.
- Zásadní zvýšení mezd v

souladu s moderními potřebami lidí. Náhrady za propuštění pro všechny. Zrušení daně z přidané hodnoty na zboží masové spotřeby a na paliva pro vytápění a vozidla, pro rolnické domácnosti a pro spotřebu lidí obecně.

- Výhradně veřejné sociální pojištění pro všechny, nastavení omezení k vykrádání rezerv z penzijních fondů, ne pouze omezovat investice do strukturovaných cenných papírů.

Komunistická strana Řecka (KKE) vyzývá dělníky rolníky, samozvitele, pokroková hnutí mládeže a žen: braňte se a bojujte společně za naléhavé potřeby lidí, zřekněte se stran, které podporují jednosměrnou cestu EU a podřízení se EU - ND a PASOK - stejně jako jejich spojenců. Podpořte KKE, stranu, která garantuje pouze reálnou ekonomickou a politickou alternativu řešení pro lidi.

PROHLÁŠENÍ PORTUGALSKÉ KOMUNISTICKÉ STRANY K FINANČNÍ KRIZI

Vzhledem k vážné hospodářské krizi kapitalistického systému a jejímu dopadu na národní hospodářství a život portugalského lidu musí vláda čelit této situaci, převzít zodpovědnost a zastavit mystifikaci o této situaci. Jde o mystifikaci v tvrzení, že krize je výsledkem chamtivosti několika jedinců, jako by to byl výsledek porušení nějakých etických norem, jako by hledání maximálního zisku nebylo vlastní kapitalistickému systému. Jde o mystifikaci, když se krize vysvětluje jenom jako výsledek prasknutí nevýrazné

bublíny.

Ve skutečnosti růst financování světové ekonomiky na účet skutečné produkce, spekulativní aktivity velkých finančních magnátů, kterým je všechno dovoleno, neustálé snižování mezd a jejich nahrazování stále snadněji dosažitelnými půjčkami - to

všechno jsou aspekty, které souvisejí se situací, ve které se nacházíme. Je levnou omluvou říci, že vláda podcenila pravdu, že spekulativní bublina s nemovitostmi má být dlouhodobým běžným poznáním. Vláda si byla vědoma situace a když krize

začala v srpnu minulého roku, pokračovala v omlouvání její vážnosti a zakrývání jejích důsledků. Je to iluze a mystifikace tvrdit, že může existovat průhlednost a regulace v současném rámci tržní ekonomiky s volným pohybem kapitálu a se zahraničními operacemi. To se stalo zcela jasným, když praskla další spekulativní bublina, a sice ta o nové ekonomice a když byly zveřejněny nové kroky k regulaci, kontrole a průhlednosti, ale bez toho, aby postihly jádro problému.

Mělo by se také připomenout, že v případě Portugalské obchodní banky a jejích vztahů k zahraničním operacím, byla Portugalská banka pouze informována o faktech, neboť zde existoval vnější vliv. To neznamená, že Portugalská obchodní banka je proti přísnějším sankcím a opatřením, které vyžadují více transparentnosti o trhu a více informací od institucí dohlížejících na jejich aktivitu a produkty. Je mystifikací a iluzí domnívat se, že země by byla schopna odolat krizi a že je dnes lépe připravena. Bohužel, země je ve stagnaci, což je potvrzeno nižším HDP a vývozem, vyšší úrokovou mírou a poklesem kupní síly pracujících a střední vrstvy. To jsou průvodní následky zhoubné vnitřní politiky a mezinárodní krize. Zahraniční zadlužení země a finančního systému a růst zadlužení rodin, spolu s křehkostí našeho tuzemského výkonného aparátu a zahraniční kontrola nad klíčovými společnostmi, která byla završena jejich privatizací, zásadně zhoršily naši pozici v krizi. Portugalská komunistická strana má za to, že tato krize také objasňuje faleš neoliberálních dogmat o méně státu, o státu, který neintervenuje, o neviditelné ruce trhu a o regulujícím trhu. Ti, kteří vždy stáli za tím

řešit všechno prostřednictvím trhu a za minimální stát jsou ti, kteří nejvíce obhajují ztráty, státní intervence a znárodnění. Tím, že to dělají, usilují, aby lidé v podstatě zaplatili za krizi a odměnili mnoha miliony ty, kteří byli a jsou odměňováni za své spekulace. Kapitalismus opět jednou odhalil svoji přirozenost a hluboké protiklady. Je to systém, který neřeší problémy lidskosti, ale spíše je zhoršuje tím, že vyvolává nerovnosti, nespravedlnost, chudobu a utrpení milionů lidských bytostí.

Portugalská komunistická strana (PCP) v konfrontaci s touto vážnou krizí soudí, že vláda musí podniknout okamžité následující kroky:

Doma musí zasáhnout tak, aby bankovní systém měl nižší úrokové míry; učinit kroky k tomu, aby se zhodnotila, ochránila a podpořila národní výroba, zmírnit finanční situaci podniků tím, že uhradí jejich opožděné platby a zajistí platby všech veřejných fondů; musí zvýšit mzdy a obnovit kupní sílu pracujících; musí zvýšit sociální platby, především rodinám, které jsou na tom nejhůře; musí zlepšit rozdělování národního důchodu. V Evropské unii musí intervenovat, aby Evropská centrální banka snížila úrokové míry; pozastavit Pakt stability; bojovat proti delokacím; posílit strukturální fondy, přijmout další roz-

počtová opatření, která mohou znovu spustit ekonomické aktivity a investice; zvýšit mzdy, zlepšit kupní sílu a tím rozšířit vnitřní trh. Vláda musí být iniciativní, dokud EU neuciní konec zahraničním operacím.

PCP trvá na revizi mezinárodního měnového a finančního systému, na boji proti upřednostňování dolaru. To však nemůže být dosaženo umělým posilováním eura na účet slabších ekonomik v EU, což je příklad Portugalska. PCP soudí, že krize bude pokračovat navzdory Bush/Paulsonovým plánům, intervencím do bank různých evropských zemí a hotovostními injekcemi centrálních bank. Hlavní opatření, která byla přijata, se snaží převést náklady krize na všechno obyvatelstvo a bude mít důsledek pouze v následné koncentraci bohatství a centralizaci kapitálu. Široká účast na Národním dnu odboje, který organizovala odborová ústředna s mnoha tisíci pracujícími z veřejného i soukromého sektoru, kteří se zúčastnili stávek, zastavení práce a pouličních akcí, aby vyjádřili své odmítnutí snahám vlády Socialistické strany zhoršit Zákoník práce a požadovali zvýšení svých mezd a boj proti nejistotě, představuje nepochybný náznak snahy po jiné politice, která se dotýká národního zájmu a suverenity a vede ke spravedlivějšímu rozdělování bohatství.

STANOVISKO SVĚTOVÉ FEDERACE DEMOKRATICKÉ MLÁDEŽE KE SVĚTOVÉ FINANČNÍ KRIZI

V posledních týdnech nabývají na intenzitě veřejné diskuze o tzv. ekonomické krizi, která má svůj počátek v USA a má samozřejmě výrazné dopady i na Evropu, znamená ohrožení pro celosvětovou ekonomiku.

Tato krize, kterou ekonomové, odchovaní imperialismem nejsou s to vysvětlit, vznikla dlouholetou kumulací finančních spekulací, které nikdy nevytvořily žádný konkrétní výrobek, byly pouze zdrojem stále rostoucích astronomických zisků několika málo vlastníků nadnárodních korporací.

Tato krize je přirozeným důsledkem protikladů imperialismu a důvody, které k ní vedly, se jasně ukáží po analýze způ-

sobu fungování imperialistické globalizované ekonomiky, na níž se podílí USA, Evropská unie a Japonsko vůči zbytku světa.

"Řešení" této krize, které hledají imperialisté, znamenají útok na obyvatele celého světa, ti nejhudší musí opět zaplatit za krizi, která musela přijít v důsledku nadvlády imperialistů a jejich ekonomických spojení nad světem.

Nadto jsou v rozporu s velmi rozšířenou imperialistickou filozofií tvrdící, že stát se přece nemůže vměšovat do soukromého sektoru.

Miliardy napumpované do bankovních účtů těchto společností a nacionalizace bank či společností přinesou jen a jen

dluhy veřejnému sektoru každé země, je to neakceptovatelné a znamená to další nespravedlnost. Kolik tisíc veřejných nemocnic, univerzit, škol, sportovních center a kulturní infrastruktury by se mohlo zbudovat a provozovat za tyto peníze? Kolik milionů lékařů by mohlo získat vzdělání? Na kolik let by tyto prostředky pokryly potravní potřeby lidstva, pokud by byly investovány do procesů rozvoje, do produkce zvláště pak v Africe a v jihovýchodní Asii?

Světová federace demokratické mládeže tuto situaci zásadně odmítá a vyzývá všechny své členy a spřátelené organizace, aby sjednotily své úsilí a umožnily tak mládeži světa pochopit, o co jde, a bojovat proti těmto novým útokům na práva mládeže a lidu planety.

Díky našemu společnému boji a vzájemné solidaritě jsme schopni porazit imperialismus zrušením principů nerovnosti mezi lidmi, na kterých je založen, vybudováním světa míru, spravedlnosti a sociálního rozvoje.

Světová federace demokratické mládeže, 1. října 2008

